

Accounts of a Jewish refugee from Treblinka, Jankiel Wiernik, residing in Warsaw at 23 Wołyńska Street, aged 53.

On August 23, 1942, I was transported to Treblinka along with a large transport of Jews from Warsaw. On the way, the train stopped briefly in Małkinia, from where it was directed onto a special side track to Treblinka. In Treblinka, the train stopped at a ramp. Before the ramp, we saw a group of Ukrainians and Jewish laborers. The laborers tried to warn us, shouting in Hebrew, “Wajiwrach” (run away). None of us suspected that we were being led to our deaths. Meanwhile, the Ukrainians were driving everyone out of the wagons into the square, using whips and bayonets. In the square, we immediately noticed large signs stating that jewelry and all valuables should be deposited in a specially marked place. Immediately upon arrival, we were divided into two groups: men on the right, and women and children on the left. Wooden barracks stood on both sides of the square. After being led to the barracks, everyone was ordered to undress and prepare for a bath. The clothes were then taken away from the camp on the same train. Then the Germans announced that the old and sick would go to the “lazaretu” [*“infirmary”*]. A number of people volunteered for this, but I only learned later what the “bath” and “lazaret” actually meant.

Fortunately, I didn’t undress too quickly. My friend, who worked as a gravedigger in the camp, explained the truth to me: you don’t come back from the baths. I then sneaked out of the barracks into the yard and mingled with a group of workers who were heading to the ramp. A newly arrived transport from Międzyrzec was being unloaded at the ramp. The corpses accounted for 80% of the cargo. The cause of death was chlorine released into the wagons by the Germans. We carried the corpses to the yard. The work lasted until evening. Three hundred workers reported for the evening roll call. We sat in a semicircle. A German officer inspected each of us. He sent 150 to the left, and the rest, including me, to the right. We were given drinking water and told to lie down on the ground to sleep. After a while, we heard intense gunfire; they were shooting at those 150 people on the left. I worked for three days burying the corpses. The mass grave was 100 meters long, 25 meters wide, and 15 meters deep ($100\text{m} \times 25\text{m} \times 15 = 37,500 \text{ m}^3$). A gravedigger who lost his glasses was shot by the Germans and thrown into the grave along with the corpses. The places of the gravediggers who were killed were filled with people from the daily transports. Roll calls of the workers took place three times a day. Everyone was searched; if gold, jewelry, a knife, or pieces of iron were

found on someone, the person received 25 lashes and was then sent to the “infirmary.” On the third day of my stay in the camp, during the evening roll call, which, as usual, was combined with a selection process, the Germans ordered all bricklayers, carpenters, and joiners to report. I reported myself as a carpenter. A group of 150 workers was assembled and given the task of building 10 new gas chambers. This work was supervised by a Ukrainian man whose name I did not know. While working, I had the opportunity to move freely around the camp and observe everything closely.

The Treblinka camp consists of three parts. Treblinka I – the ramp, the area where the victims were unloaded and then buried. This area is bordered on the left and right by wooden barracks. The right side was for men, the left for women and children. There was a camp kitchen for all the personnel, which also housed rooms for the orchestra, a games room, and barracks for the German and Ukrainian guards. Jewish laborers also lived in this area. The “infirmary,” located nearby, was simply a bench at the edge of a mass grave. The old and sick were placed on the bench, facing the grave, and shot in the back of the neck. The camp was guarded by special watchtowers where Ukrainian guards with machine guns stood guard.

Treblinka II – a death camp, a complex of buildings containing 13 gas chambers (baths). Each gas chamber was 2 meters high, 7 meters long, and 7 meters wide. On one side, there was a normal entrance door. On the opposite side, there was a hatch that opened after the people were gassed; the corpses were also removed through this hatch. *[Second handwriting starts here.]* On the roof, there was a safety hatch, used in case of killing people with chlorine. After throwing in the appropriate amount of chlorine, the hatch was sealed hermetically. In Treblinka II, during my time there, we built a laundry, a kitchen, and a house in the Zakopane style (?) for the camp commandant. Treblinka II is separated from Treblinka I by deep ditches and dense barbed wire fences.

Treblinka III – a penal camp for Poles and Jews located 4 km from Treblinka II. I have never been to Treblinka III.

The staff of the Treblinka I and II camps numbered 1000 people, of whom 250 were present at the site (50 SS officers, 200 Ukrainians); I don’t know their names. The camp commandant, an Obersturmführer, had the nickname “Doll,” and his deputy, an Untersturmführer, was named Franc. I only knew two of the Ukrainians, Ivan and Nikolai. They were the two worst.

The Germans, wanting to avoid resistance from the victims, who were already exhausted from the journey, beatings, and thirst, selected from the arriving transport those who volunteered to work in the camp, for tasks such as bringing water, etc., in order to isolate the active elements and then

lead the entire helpless mass along the well-known, predetermined path to death. The men, women, and children, stripped naked, were driven from the square along the only road between the ditches and barracks connecting Treblinka I and Treblinka II. Along the way, the Germans took infants from their mothers and smashed their heads against stones, and I myself saw Ukrainians cutting off women's breasts or piercing their genitals with bayonets. As many people as possible were crammed into the gas chambers. Then, the gas chamber was connected to a Soviet tank engine with a hose, and gas was pumped in. Death took place in 15-20 minutes. The transports that arrived in the evening were killed using a safety hatch; chlorine was poured onto the crowded mass of people. The hatch was then closed for the entire night. Death took from 10 to 12 hours. It happened quite often that people were pulled out of the chamber alive; children were the most resistant to the chlorine. They were buried alive. Around August 27th, there was a break in the transports for about 8 days. This time was used to bury the corpses. A special machine, a so-called excavator, dug the pits, and the corpses were covered with a thin layer of earth. After 8 days, larger transports began arriving again. *[illegible]* 20 thousand *[illegible]* people per day. Transports arrived from Krakow[?], Częstochowa, France, the Netherlands and Belgium and Z *[illegible]* The Jews arrived in Pullman cars, and their luggage was transported in special freight cars. *[Here the handwriting changes again.]* Transports in such large quantities continued until the end of December. In January there was some respite. Transports arrived once or twice a week. In February, Himmler was in Treblinka and ordered the corpses to be exhumed and burned. We tried several times to build a crematorium. However, the corpses did not burn. Only a specially brought-in SS man from Sobibor constructed the open-air crematorium: two brick supports were built, on which iron bars were placed. Rags and wood soaked in gasoline were set on fire on the ground. The corpses were placed on the iron bars. We dumped the ashes into pits, and a special machine mixed them with the soil. Some body parts that did not burn completely were crushed with special tools and then scattered in the field. We planted lupins throughout the entire area.

In April and May, smaller transports of 1,500 people each arrived. These included Jews from the General Government and transports of Bulgarian Jews. Transports from the final operation in Warsaw also arrived. At the end of May, two transports of Poles arrived, probably from Gęsiówka.

[Here the handwriting changes for the final time.] Young people from the transport from Grodno resisted and killed an SS man. All the Jews were shot. At the end of July, a transport of 300 Jews arrived; I don't know exactly whether they came from Hanover or were supposed to go there. In

any case, they were Warsaw Jews. They were brought to Treblinka III in passenger cars, and in the evening they were taken to the death camp. These Jews resisted.

According to my calculations, approximately 3,000,000 Jews died in Treblinka. We survived all of this. Every night there were 20-30 suicides among the workers. The Germans especially tormented the Jewish intelligentsia. They deliberately chose them as gravediggers so they could witness the death of their nation[?]. Whenever the Germans felt like it, a Jewish orchestra consisting of fifteen people, led by Arthur Gold, had to entertain them. They were also forced to organize boxing matches. These were our forms of entertainment. Sometimes a Ukrainian guard would choose a worker and nail his ear to the wall with a nail.

After receiving the first news of resistance in Warsaw and seeing how Jews in Treblinka were resisting in individual instances, the idea of rebellion arose among us. 1800 workers were [*in agreement with?*] our uprising. Engineer Galewski from Łódź was at the head of it. We organized ourselves into groups of five. Each group of five had its own task, its own Ukrainian or German target. The signal to begin the fight was to be a pistol shot.

On August 2nd, 1943, at 5:30 PM, the signal was given. Some groups set fire to buildings and gas chambers, others cut the wires and cleared a path for those escaping. I belonged to the group that attacked an SS man. We killed him with axes. We took his rifle, but we didn't have any ammunition[?] for it. We killed about 60 Germans and Ukrainians. Then we fled to the surrounding forests. The remaining Germans organized a pursuit. I killed the Ukrainian who was chasing me with an axe when his revolver jammed. All the Jews escaped, how many [*illegible*] I don't know. The local SS gendarmerie from Sokołów, Kossów (Kosów), and Sterdyń participated in the pursuit. Only later[?], in the forest, did I learn from a rebellious boy that I was 30 km from Treblinka.

Relacje żyda uciekiniera z Treblinki, Jankła Wiernika, zamieszkałego w Warszawie przy ul. Wołyńskiej 23, lat 53.

Dnia 23 VIII 42 zostałem wraz z większym transportem żydów z Warszawy, wywieziony do Treblinki. W drodze pociąg zatrzymał się przez chwilę w Małkini, skąd został skierowany na specjalny boczny tor do Treblinki. W Treblince pociąg zatrzymał się przy rampie. Przed rampą zostaliśmy grupę Ukraińców i żydowskich robotników. Robotnicy próbowali nas ostrzec. Wykrzykując po hebrajsku “Wajiwrach” (uciekać). Nikomu z nas nie wpadło na myśl że prowadzą nas na śmierć. W międzyczasie Ukraińcy wypędzali wszystkich z wagonów na plac, nie żałując nikomu batów i popychając bagnetami. Na placu zauważyliśmy od razu ogromne tablice głoszące że biżuteria i wszelkie kosztowności należy składać w specjalnie oznaczonym miejscu. Od razu po przybyciu zostaliśmy podzieleni na dwie grupy. Jedną stanowi mężczyźni po prawej, drugą kobiety i dzieci po lewej. Z obu stron placu stały drewniane baraki. Po uprzedzeniu nas do baraków, kazano wszystkim rozebrać się i przygotować do kąpieli. Ubrania tym samym pociągiem wywieziono z obozu. Następnie Niemcy oświadczyli że starzy i chorzy pójda do “lazaretu”. Zgłosiła się pewna ilość osób czym “kąpieli” i “lazaret” dopiero później się dowiedziałem.

Na szczęście nie rozebrałem się zbyt szybko. Mój znajomy pracujący w obozie jako grabarz wyjaśnił mi prawdę: z kąpieli się nie wraca. Wykradłem się wtedy z baraków na plac i zamieszałem się z grupą robotników która zamierzała do rampy. Na rampie wyładowywano nowoprzybyły transport z Międzyrzecza. Trupy stanowiły za 80%. Powodem śmierci był chlor wpuszczony przez Niemców do wagonów. Trupy wynieśliśmy na plac. Praca trwała do wieczora. Do wieczornego apelu zgłosiło się trzystu robotników. Usiedliśmy w półkolu. Niemiec każdego z nas oglądał. 150 odesłał na lewo, resztę w której ja też byłem – na prawo. Otrzymaliśmy wodę do picia i kazano nam się na ziemi położyć spać. Po chwili usłyszeliśmy gęstą strzelaninę, to ostrzeliwano tych 150 z lewej. Przy chowaniu trupów pracowałem trzy dni. Masowy grób miał 100 m długości 25 m szerokości 15 m głębokości ($100\text{m} \times 25\text{m} \times 15 = 37500 \text{ m}^3$). Grabarz tracący laski w oczach Niemcach zostawił wraz z trupem strzałem rewolwerowym strącony do grobu. Ka..ujące miejsca grabarzy wypełniono ludźmi z dobowych transportów. Trzy razy dziennie odbywały się zbiórki robotników. Wszystkich rewidowano w wypadku znalezienia u kogoś złota, biżuteria, noża, lub kawałków żelaza. Delikwent dostawał 25 batów, następnie kierowano go do “lazaretu”. Trzeciego

dnia mego pobytu w obozu przy wieczornym apelu który jak zwykle był wiązany z selekcją, Niemcy kazali zgłosić się wszystkim murarzom, cieślom, i stolarzom. Zgłosiłem się jako cieśla. Została skompletowana 150 grupa [I think the word 'grupa' is out of order here] robotników która otrzymała zadania budowania nowych 10 komór gazowych. Pracą tą kierował Ukrainiec. Nazwiska jego nie znałem. Przy pracy miałem możliwość swobodnego poruszania się po obozie i dokładnej obserwacji.

Obóz Treblinka składa się z 3 części. Treblinka I – rampa, plac gdzie zostają wyładowywane ofiary a następnie pochowane. Plac ten jest zabudowany z lewej i prawej strony drewnianymi barakami. Prawa strona dla mężczyzn, lewa dla kobiet i dzieci. Kuchnia obozowa dla całego personelu, gdzie także znajdowały się pokoje dla orkiestry, i pokój gier, oraz baraki dla niemieckiej i ukraińskiej załogi. Na tym placu mieszkali też żydowscy robotnicy. "Lazaret" znajdujący się opodal jest to ławka na krawędzi grobu. Starych i chorych wydawano na ławce twarzą do grobu strzałem w kark strącano. Obóz strzeżony jest specjalnymi wieżami strażniczymi gdzie wartę sprawuje Ukraińcy z bronią maszynową.

Treblinka II – obóz śmierci plac zabudowany 13 komorami gazowymi (kąpiel). Komóra gazowa – 2m wysokości 7m długości 7m szerokości. Z jednej strony normalne drzwi wejściowe. Po stronie przeciwnej – kłapa która się otwiera po zagazowaniu ludzi tamtędy też wyciąga się trupów. [Now starts the second handwriting.]. Na dachu kłapa bezpieczeństwa, używana w wypadku uśmiercania ludzi chlorem. Po wrzuceniu odpowiedni ilości chloru, kłapę zamyka się hermetycznie. W Treblince II w czasie mego pobytu wybudowaliśmy pralnię, kuchnię, oraz domek w style zakopiańskim (?) dla komendanta obozu. Treblinka II od Treblinki I jest oddzielona głębokimi rowami gęstymi zasiekami z drutu kolczastego.

Treblinka III – obóz karny dla polaków i żydów w odległości 4 km od Treblinki II. W Treblince III nigdy nie byłem.

Załoga obozu Treblinka I, II liczyła 1000 osób, z których na placu znajdowało się 250 (50 S.S.owców, 200 Ukraińców) nazwisk ich nie znam. Komendant obozu w randze Obersturmführera miał przydomek "Lalka" jego zastępca Untersturmführer nazywał się Franc. Ukraińców znałem tylko dwóch Iwana i Nikołaja. Byli to dwaj najgorsi.

Niemcy chcąc unikać oporu i tak już wycieńczonych drogą, biciem, pragnieniem ofiar, przy przybyciu transportu z tłumu wybierali tych wszystkich którzy zgłaszali się dobrowolnie do pracy w obozie do przynoszenia wody i t.d., aby w ten sposób wyciągnąć element aktywny a następnie całą bezradną masę prowadzić znaną dorównaną drogą na śmierć. Rozebranych do naga mężczyzn

kobiety i dzieci pędzono z placu jedyną drogą między rowami i zamieszkami łączącą Treblinka I i Treblinka II. Po drodze Niemcy zabierali od matek niemowlęta rozbijając im główki od kamienie a sam widziałem jak Ukraińscy obcinali kobietom piersi lub przekłuwali bagnetem genitalia. Do komór gazowych wpychano ile się da. Następnie łączono szlauchem komorę gazową motorem tanku sowieckiego i pompą włączano gaz. śmierć trwała 15-20 minut. Transporty które przybywały wieczorem uśmiercano przez klapę bezpieczeństwa wysypywano chlor na stłoczoną masę ludzką. Klapę zamykano na całą noc. śmierć trwała od 10 to 12 godzin. Zdarzyło się dość często, że ze komory wydobywano żywych ludzi najbardziej wytrzymała na chlor były dzieci. Chowano je żywcem. Około 27go sierpnia była przerwa w transportach na jakie 8 dni Czas ten wykorzystano na pochowanie trupów. Specjalna maszyna t. zw. bagrownica kopła doły, trupów zasypywano cienką warstwę ziemi. Po 8 dniach zaczęły znowu przybywać większe transporty ...il.. 20 tys?.. Osi. [really can't read this bit] ...osób dziennie. Transporty przybywały iż Krakowy(?), Częstochowy, Francji, Holandii i Belgii i Z... Żydzi przybywali w wagonach Pullmanowskich a bagaże ich przywożono specjalnymi wagonami towarowymi. (Here the handwriting changes again). Transporty w takich ilościach przychodziły do końca Grudniu. W styczniu było pewne odprężenie. Transporty przychodziły raz lub dwa razy w tygodniu. W lutym Himmler był w Treblince rozkaz wykopania trupów i spalenie ich. Kilkakrotnie próbowaliśmy wybudować krematorium. Trupy jednak nie paliły się. Dopiero specjalnie sprowadzony S.S.man z Sobiboru skonstruktował ruszta pod gołym niebem wymurowana dwie podpórki na które położono sztaby żelazne. Na ziemi podpalono szmaty i drzewo maczane w benzynie. Trupy kładziono na żelazne sztaby. Popiół wysypywaliśmy do dołów a specjalna maszyna mieszała po ziemią. Niektóre części ciała, które nie dawały się spalić, tłukliśmy specjalnymi tłuczkami by potem rozsiać w polu. Na całym terenie zasieliliśmy łubin.

W kwietniu i maju przybywają mniejsze transporty po 1500 osób. Żydów z G.G. (Generalne Gubernatorstwo) i transporty żydów bułgarskich. Przybyły także transporty z ostatecznej akcji w Warszawie. W końcu maja przybyły dwa transporty Polaków prawdopodobnie z Gęsiówki.

[Now the handwriting switches for the final time.] Młodzi ludzie z transportu Grodzieńskiego stawiali opór i zrobili SSmana. Wszystkich żydów rozstrzelano. W końcu Lipca przywieziono transport Żydów w liczbie 300 osób, nie wiem dokładnie czy przybyli oni z Hanoweru czy mieli tam dopiero się udać. W każdym razie byli to żydzi Warszawscy. W wagonach pasażerskich przywieziono ich to Treblinka III a wieczorem przeprowadzono ich do obozu śmierci. Żydzi ci stawiali opór.

Według moich obliczeń w Treblince zginęło około 3.000.000 żydów. To wszystko przeżyliśmy. Co noc w było 20-30 samobójstw wśród robotników. Najbardziej Niemcy znęcali się nad inteligencją żydowską. Specjalnie wybierali ich na grabarzy by widzieli jak ich naród(?) ginie. Gdy się Niemcom zachciewało orkiestra żyd. składająca się piętnaście osób pod kierownictwem Arthura Gołda musiała im gościć. Zmuszono im także do urządzenia meczów bokserskich. Takie były nasze zabawy. Niekiedy Ukraińiec wybierał jakiegoś robotnika przybijać mu gwoździem ucho do ściany.

Po otrzymaniu pierwszych wiadomości o oporze w Warszawie i gdy widzieliśmy jak w poszczególnych wypadkach żydzi w Treblince stawiają opór, zrobiło się u nas myślenie buntu. 1800 robotników było oni (zgodni?) naszym powstaniem. Na czele stał inż. Galewski z Łodzi. Zorganizowaliśmy się w piątki. Każda piątka miała swoje zadanie. Swego Ukraińca lub Niemca. Sygnałem rozpoczęcia walki miał być strzał rewolwerowy.

Dnia 2 Sierpnia 1943 r. o godz. 5:30 p.p. dano sygnał. Część grup podpaliła budynki i komory gazowe inne przecięły druty i utorowały drogę uciekającym. Ja należałem do grupy, która napadła na SSmana. Zabiliśmy go siekierkami. Zabraliśmy mu karabin, ale nie mieliśmy do niego nabojów(?). Zabiliśmy około 60 Niemców (i) Ukraińców. Następnie uciekaliśmy to okolicznych lasów. Pozostali Niemcy zorganizowali za nami pościg. Ukraińca który mnie gonił : któremu zaciął się rewolwer ubiłem siekierą. Wszyscy żydzi uciekli ilu [...] nie wiem Okoliczna żandarmeria SS z Sokołów, Kossowa (Kosów) i Sterdynia brała udział w pościgu. Dopiero(?) w lesie dowiedziałem się od niepokornego chłopca że znajduje się 30 km od Treblinki.

Relacje Żydów, uwięzionych z Treblinki, Janina 11/261
 Wiernika, zamieszkałego w Warszawie przy ul. Kutuskiej
 23, lat 53.

Dnia 23/III 42 zostatem wraz z wielkim transportem Żydów
 z Warszawy wywiezieni do Treblinki. W drodze powrót zatrzy-
 mat się przez chwilę w Młotkowie, skąd został skierowany na
 specjalny boenowy tor do Treblinki. W Treblince powrót zatrzy-
 mat się przy rampie. Przed rampą zastaliśmy grupę Ukraińców
 i żydowskich robotników. Robotnicy probowali nam ostra wyłamywać
 po hebrajsku "Kajowack" (Ukrainie). Ktoś z nas nie upadł jednak
 na myślenie, że prowadzi nas na śmierć. W międzyczasie Ukraińcy
 wypędzili stryżników z wagonów na plac, nie zatrzymując nikogo
 w wagonie i po odchycie bagażami. Na placu zastaliśmy, od-
 rwanym sprężynistallicie, stozracie ze białobłoni i białymi kółkami.
 ruci należą składowi w specjalnie oznaczonym miejscu. Odwracając
 po przybyciu zastaliśmy podzieleni na dwie grupy. Jedną, stanowiącą
 większość z nas, drugą, Kobiety i dzieci po lewej stronie placu.
 Istotnie, drzewiane chłapy. Po upadku nas do baraków, Kazano nam się
 rozebrać się i przygotować do kąpiei. Ubrania tym samym polecieli
 wywieźć nas z placu. Następnie idziemy w kierunku, do którego i chodzą
 podług do "baraku". Złotych się podana doświadczenia, że jest "ka-
 piela" i "barak" dopiero później się dowiedzieliśmy.

Na szlaku nie rozważałem się zbyt długo. Mój znajomy
 pracownik, w którego grzechy wyjął mi prawdę. Z kąpiei się nie
 wracał. Wyjechał z nami z baraków na plac i zmuszaniem się z
 grupą robotników, która zjechała do rampy. Na rampie wyładowano
 nasz przybity transport z Międzyzwozów. Trzasy stanowią ca 80% Pono-
 tem szlaku był chłostany przez Niemców do wagonów. Trzasy
 wywoziliśmy na plac. Praca trwała do wieczora do wieczornego apelu.
 Złotych się trzysta robotników. Wiedzieliśmy, że potknie. Niemcy każe-
 go z nas ogładat. 150-odstat na lewo, reszta w której ja też byłem
 na prawo. Ostrymaliśmy sobie do prądu i Kazano nam się na ziemniaki
 zjeść. Po chwili wzięliśmy żółte stielanie, to rozstrzelano
 tych 150 z lewej. Przy chowaniu trupa pracowało trzy dni. Masowy
 grób miał 100 m długości 25 m szerokości 15 m głębokości (100 x 25 x
 15 = 37500 m³) Grabie trzeci, laski w oczach Niemców zastali
 wraz z trzypięciusetami resztkami, straconymi do grobu. Kazano
 nam się grzebać nas wypelniano. Świdni z innych transportów.
 Trzy razy dziennie obglady się zbirki robotników. Wszelkich resztkach
 W wypadku znalezienia u kogoś złota, białobłoni, nora lub kawałków
 żelaza, delikatnie dostawał 25 batów, następnie kierowano go do bara-
 retu. Trzeciego dnia mega przytu w chodzie przy wieloletnim apelu.
 który ja zdobył był wczoraj z siebie. Niemcy kazali zjeść. Nie
 się wszystkim miedziom ciętym i stółkami. Złotych się zjeść
 ciętym. Złotych się zjeść. 150 robotników, która otrzymała
 zadanie, budowania nowych 10 komórek garowych. Praca ta, kierował

Wkrótce. Aż doświada jego nie znatem. Przy pracy miatem możność swobod-
nego poruszania się po obozie i szpitalnej obsłudze.

[illegible]

Treblińska II - obok wiejskiej, płac. zabudowań 13 Komarów gaza-
nych (Kapel). Komarów gaza - 2m wysokości 7m średnicy 7m szerokości.
Złoty strony normalne drzewi wysięgi. Po stronie przeciwnej kłosa, które
są ~~z~~ otwiera się na prawo i lewo. Budynek to...

trupów. Na dachu Kłopoty bezprizorczysto, ugrupowa i wyprodukci
mieszkańców ludzi i kłopotem. Po naucej odprawy, kłopoty i kłopoty
Kłopoty zamyka się hermetycznie i Tręblińca i w czasie jego pobytu
wybudował się pralni, kuchni oraz domku i stylu i kłopoty i kłopoty
komendanta obozu. Tręblińca i od Tręblińca i jest oddzielona głąb-
okimi i zwanymi oraz gęstymi zaskakami z drzew i kłopoty i kłopoty.

4 km od Trebлінki II. - K Trebłince III nigdy nie byłem.

Zatoga, obazu Treblinka I i II liczyło 1000 osób, z których na placu zgromadziło się zainsek 250 (50 SS, 200 Ukraińców) nazistów nie znam. Momentami obazu w randze Obersturmführera miał pseudonim "Lalka", jego zastępcą Untersturmführer nazywał się Frank. Ukraińców widziałem tylko dwóch Józefa i Nikołaja. Byli to dwaj najgorliwsi.

Niemcy chcieli ubliżyć aporii i tak, na wyimaginowanych drogach, brzołem
przebiegiem ofiar, przy pomocy transportu z Treblinki do obojczy, w tym celu
wszystkich, którzy zostali wzięci do obojczy, do pracy w obojczy do prze-
noszenia wody, t.j. aby ten sposób wyimaginowany element obojczy
na nieszczęście całej bezbronnej masy, przedtem brzołem uboższemu, drogą
na śmierć. Rozbrajanych do naga mężczyzn, kobiety i dzieci przetrans-
z placu jedyną drogą między łowami i zamkami Treblinki i Treblinki II.
Treblinki II. Po drodze Niemcy zabierali od matek niemowlęta
rozdzierając im skórki o karmienie. Śmierć niemowląt, jak Ukraińcy
obracali kobietom pierś, lub przekłuwali bagietką genitalia. Do
komory gazowej wpychano ile się da, kłótnie, łez, i głosem
komory gazowej z motorem tanka smętnym, i pompą nętnym gaz.
Śmierć trwała 15-20 minut. Transporty, które przybyły do obojczy
zamierzały przez kłótnie bezprzebiegła, wpychano ich na stację
mas ludzką. Kłótnie zamierzały na całą noc, śmierć trwała od 10 do 12
godzin. Zdarzało się dość często, że z komory wydobywano żywych ludzi,
Incydentów, wytrzymali na śmierć tylko kilka godzin, chociaż je żywych,
około 15-20 minut była praca w transportach, jak i żywych,
ten wykastano na pokolenie trupów. Specjalna maszyną, z
bagietką kopala doły, trupów wpychano ciałka, i trupa, i
10-8 dniach zginęły ciałka przybyły kłótnie transporty 15-20 minut
obracali...

